

Arrest

nr. 236 653 van 9 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die alle verklaren van Venezolaanse en van Colombiaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam, en X tevens in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig dochter X, op 27 juni 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat P. ROBERT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 25 april 2018 België binnen in het bezit van een Venezolaans paspoort en verzoeken op 14 mei 2018 om internationale bescherming.

Op 27 mei 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die dezelfde dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U heeft de Venezolaanse en de Colombiaanse nationaliteit en werd geboren op 14 februari 1977 te Caracas, in het Hoofdstedelijk District. U woonde sinds uw negende steeds in de gemeente Caraballeda van de deelstaat Vargas. Uw laatste adres in Venezuela was Avenida Principal Del la Llanacra, in het gebouw Edificio Playo Humboldt II alwaar u samen met uw dochters A. (...) en N. (...) woonachtig was.

U begon in 2003 te werken als assistente bij de rechtbank van eerste aanleg van de deelstaat Vargas. U behaalde vervolgens een Masterdiploma Rechten aan de Universidad Bolivariana de Venezuela in 2011 en werd in augustus 2016 tot rechter benoemd door rechter J. V. (...), lid van de regeringspartij "Partido Socialista Unido de Venezuela" (PSUV) en zelf benoemd als voorzitter van de rechtbank in 2015. Bij zijn aanstelling tot voorzitter begon J. V. (...) invloed uit te oefenen op de vonnissen in verschillende rechtszaken en werd een grote groep rechters die hem niet gehoorzaamden ontslagen. U deed zelf verschillende uitspraken die indruisten tegen zijn wil, maar u werd nooit ontslagen. Op 15 februari 2018 hing er een dreigbrief aan uw voordeur en kreeg u telefonische doodsb bedreigingen van onbekenden waarbij u werd verteld dat u zou sterven omdat u de vonnissen niet velde zoals werd opgedragen. U bracht J. V. (...) hiervan op de hoogte maar hij reageerde er niet op. Zowel uw moeder als de bewaker van de residentie waar u woonde vertelden u dat er auto's met geblindeerde ruiten jullie huis in de gaten hielden. Op 27 maart 2018 diende u samen met uw dochter A. (...) klacht in bij het Openbaar Ministerie, waar u werd verteld dat de zaak zou worden onderzocht. U heeft er daarna evenwel niets meer van vernomen. U besloot vervolgens om op 24 april 2018 het land te verlaten met uw moeder M. (...) en uw dochters A. (...) en N. (...). U kwam aan in België op 25 april 2018 en u diende op 14 mei 2018 een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verklaringen legt u de volgende documenten voor: twee werkbades, een klacht gericht aan het openbaar ministerie, uw paspoort, het paspoort van uw dochter N. (...), een brief gericht aan de voorzitter van de rechtbank, een klacht ingediend bij de politie en de bevestiging dat u uw vakantiedagen kon opnemen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden bedreiging door onbekenden vanwege uw werk als rechter.

U verklaart uw land verlaten te hebben als gevolg van bedreigingen door onbekenden ten gevolge van uw werkzaamheden als rechter in de rechtbank van eerste aanleg.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er verschillende onwaarschijnlijkheden opduiken in uw vluchtrelaas die de geloofwaardigheid van uw verklaringen sterk ondermijnen. Zo is het beeld dat u van uw werkzaamheden in de toenmalige politieke context schept bijzonder twijfelachtig. Het is immers allerminst aannemelijk dat u uw job als rechter kon behouden als u beweert dat u in verschillende zaken andere beslissingen nam dan diegene die de voorzitter van de rechtbank, J. V. (...), u opdroeg te nemen (CGVS A. L. (...), p. 8-9).

Eerder verklaarde u echter dat J. V. (...), die lid was van de regeringspartij PSUV, bij zijn aanstelling tot voorzitter een "bepaalde groep" rechters had die hij manipuleerde en dat er een andere groep rechters "massaal werd ontslagen" omdat zij andere beslissingen namen dan diegene die J. V. (...) hen opdroeg te nemen (CGVS A. L. (...), p. 8-9). U beweert zelf echter dat J. V. (...) uw beslissingen steeds

respecteerde en u openlijk steunde, ook al "volgde u zijn orders in vele zaken niet" (CGVS A. L. (...), p. 9-10). Het is evenwel hoogst onwaarschijnlijk dat u als rechter mocht aanblijven, terwijl uw meer ervaren collega's die tegendraadse beslissingen namen massaal ontslagen werden. Hiermee geconfronteerd, beweert u aanvankelijk dat u slechts uitspraken deed over "lichtere zaken" en nooit over "zwaardere zaken". U beweert meteen daarna echter dat de zaken die u voorzat wel degelijk belangrijke zaken waren op bevel van de voorzitter van het Hooggerechtshof en de gouverneur van de staat Vargas en dat u verwachtte dat ze u op elk moment zouden kunnen ontslaan (CGVS A. L. (...), p. 7, 10 en 11). Deze verklaringen kunnen allerm minst verhelderen waarom u op de ene of andere manier uw post mocht behouden. Ook wanneer u hier later tijdens het persoonlijk onderhoud tot tweemaal toe expliciet mee wordt geconfronteerd, moet u uiteindelijk toegeven dat u geen idee heeft waarom u niet werd ontslagen (CGVS A. L. (...), p. 24). Uw verklaringen wijzen er alleszins niet op dat de autoriteiten u slechtgezind waren, hoogstens dat u druk ondervond van uw verantwoordelijke en regimeaanhanger J. V. (...). Er kan dan ook moeilijk worden aangenomen dat de bedreigingen aan uw adres van de overheid uitgingen terwijl u uw functie van rechter bleef behouden en bovendien ook autonome beslissingen nam in rechtszaken. In dit verband moet er ook op worden gewezen dat u uw land probleemloos en legaal met het vliegtuig kon verlaten (Verklaring DVZ A. L. (...), punt 23, 30-31; CGVS A. L. (...), p. 4; CGVS A. (...), p. 10-11). Hieruit blijkt dat u niet dermate onder de negatieve aandacht van de autoriteiten stond.

Een ander onwaarschijnlijk element in uw vluchtrelaas is dat u nooit van telefoonnummer veranderde. Dit terwijl u meermaals telefonisch werd bedreigd en dit volgens een bepaalde versie van de feiten al van maanden voor uw vertrek. Hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan te zeggen dat u uw nummer niet wilde veranderen omdat mensen u op dat nummer konden bereiken en dat u mensen ook niet wilde alarmeren (CGVS A. L. (...), p. 23-24). Het is evenwel niet aannemelijk dat u comfort zou verkiezen boven uw veiligheid. Bovendien zou u ook gewoon van nummer kunnen veranderen zonder mensen te alarmeren.

Voorts werden er frappante inconsistenties en omissies vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen die de geloofwaardigheid van uw beweringen verder op de helling zetten. Zo beweert u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u in december 2017 politiek getinte zaken voorgeschiedt kreeg, waarvan u er twee opnoemt, en dat u als gevolg van deze zaken telefonisch werd bedreigd. U verduidelijkt dat u in de ene zaak een hooggeplaatste admiraal, wiens naam u zich niet kon herinneren, veroordeelde tot bewarende maatregelen en dat u in de andere zaak luchtvaartpersoneel dat handelde in narcotica eveneens veroordeelde tot bewarende maatregelen. Er werd bedreigd met het afnemen van uw functie, uw leven en dat van uw familie. U stelde verder vast dat uw verplaatsingen en die van uw kinderen nauwlettend in de gaten werden gehouden door onbekenden. Verder haalde u op de DVZ aan dat de chauffeur die u naar de rechtbank vervoerde in april 2017 werd gegijzeld en u tot drie keer toe klacht indiende wegens bedreigingen aan uw adres (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS past u uw verklaringen aan. U beweert dat er u een aantal rechtszaken werden voorgeschiedt in de periode februari-maart 2018, die aanleiding zouden hebben gegeven tot bedreigingen aan uw adres. U verwijst naast zaken over drugshandel onder het luchthavenpersoneel naar drie zaken in het bijzonder: een zaak van 1 februari betreffende de zoon van een admiraal van de Guardia Nacional, een zaak van 2 februari 2018 betreffende een groep manifestanten en een zaak van 12 maart 2018 tegen een Arabier met de Libanese nationaliteit over bezit van verboden middelen (CGVS A. L. (...), p. 12-14 en 21). U omschrijft 15 februari 2018 als het startpunt van een reeks bedreigingen en intimidaties gaande van een dreigbrief over twee à drie dreig telefoons en mannen in auto's met geblindeerde ruiten die uw woning in het oog hielden. Voorts brengt u ook het feit aan dat uw echtgenoot op 17 juni 2017 het slachtoffer werd van een overval op zijn auto. U weet echter niet of dit laatste incident het gevolg is van uw professionele activiteiten. U vermeldt verder dat u op 27 maart 2018 klacht tegen onbekenden neerlegde bij het Openbaar Ministerie, maar haalt geen andere momenten aan waarop u klacht indiende zoals u op de DVZ liet verstaan (CGVS A. L. (...), p. 21-23). Met de inconsistentie over de tijdstippen van de rechtszaken geconfronteerd, komt u niet verder dan te zeggen dat u op de DVZ "niet precies was over de data omdat het zoveel zaken waren" (CGVS A. L. (...), p. 25-26). Voorts beweert u op het CGVS dat u niet de admiraal tot bewarende maatregelen veroordeelde, maar diens zoon. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel herhalen dat niet de admiraal werd veroordeeld, maar diens zoon (CGVS A. L. (...), p. 14-15). Het is evenwel zeer bevreemdend dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, temeer omdat u beweert de zaken zelf te hebben voorgezeten. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u plots wel de naam van de admiraal kent, terwijl u die zich niet kon herinneren op de DVZ.

Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat u op de DVZ niet goed was voorbereid (CGVS A. L. (...), p. 15). Overigens verklaart u in de door u voorgelegde klacht van 27 maart 2018 dat het een zoon van een kolonel betrof, geen admiraal. Verder verklaart u in die klacht dat u constant werd bedreigd sinds oktober 2017. Vanaf dat moment begon u sms-berichten te krijgen met

doodsbedreigingen, waarin gezegd werd dat indien niet deed wat u werd opgedragen u zou worden vermoord. U wijt deze feiten aan rechtszaken die u als rechter hebt behandeld, meer bepaald de zaken tegen de zoon van een kolonel, een Arabier en het luchthavenpersoneel, al geeft u hierin geen specifieke data aan waarop u de rechtszaken behandelde of er uitspraak in deed. In de klacht maakt u ook melding van het feit dat op 23 maart 2018 twee mannen de residentie waar u woonde binnendrongen, maar dat zij erin slaagden te ontsnappen vooraleer de politie de mannen kon vatten. U laat dit element geheel ongemoeid tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Anderzijds is er in de klacht van 27 maart 2018 geen spoor terug te vinden van uw bewering op het CGVS dat er op 15 februari 2018 een dreigbrief aan uw voordeur werd gehangen en dat u vanaf die datum oproepen kreeg waarin u met de dood werd bedreigd (CGVS A. L. (...), p. 21). Uit dit alles enkel afgeleid worden dat u geen eensluidende verklaringen aflegt over de aangehaalde feiten. Er kan evenwel worden verwacht dat u minstens eenduidige verklaringen aflegt over het tijdstip en de inhoud van de rechtszaken die volgens u aan de grondslag liggen van de bedreigingen aan uw adres, evenals over de aard en het tijdstip van de bedreigingen.

Ook de opeenvolgende verklaringen van uw moeder M. (...) waren allerminst consistent. Zo verklaart zij op de DVZ dat u in 2013 personen had veroordeeld voor drugsmisdrijven en dat deze personen banden hadden met de Venezolaanse overheid. Ze verklaart verder dat u sindsdien werd belaagd en dat u in het begin van 2018 ook telefonisch werd bedreigd (Vragenlijst DVZ M. (...), punt 3, vraag 5). Op het CGVS beweert ze plots dat ze geen idee heeft door wie of waarom u werd bedreigd en kan ze zich niets meer herinneren van wat ze op de DVZ heeft verklaard (CGVS M. (...), p. 11). Ook dit zet de geloofwaardigheid van uw beweringen op losse schroeven.

De verklaringen van uw dochter A. (...) sluiten veeleer aan bij de versie van de feiten die u in de klacht van 27 maart 2018 hebt uiteengezet. Uw dochter stelt dat ze in oktober 2017 merkte dat u nerveus was, maar dat u pas in februari opbiechtte wat er echt aan de hand was. Hoewel u beweert dat u uw dochters over uw problemen hebt ingelicht (CGVS A. L. (...), p. 20), verklaart uw dochter A. (...) dat u aan de oppervlakte bleef over uw problemen. Uit haar verklaringen blijkt dat zij slechts vaag op de hoogte is van de aanleiding van uw problemen. Ze verklaart dat u deze enerzijds linkte aan de algemene situatie in Venezuela: manifestaties of ernstige situaties met betrekking tot de president, de overheid, militairen of politieagenten. Daarnaast vertelde u haar dat er u van de voorzitter van het Circuit bepaalde beslissingen in rechtszaken werden opgelegd, er u werd gevraagd de wet niet na te leven en u onschuldige mensen vrijgelaten had terwijl de president daar niet meer akkoord ging. Uw dochter verklaart nooit geweten te hebben of bepaalde rechtszaken aanleiding gaven tot de bedreigingen. Ze vermoedt dat alle omstandigheden samen hiertoe geleid hebben (CGVS A. (...), p. 23-24). Het is hoe dan ook vreemd dat uw dochter geen enkele kennis heeft van de drie rechtszaken die volgens uw verklaringen aan de basis lagen van de bedreigingen. Evenmin heeft zij weet van de precieze aard van de bedreigingen die u ontving. Ze verklaart dat het om doodsb bedreigingen ging, vermoedelijk sms-berichten. Zij heeft geen weet van andere manieren waarop u bedreigd werd. Uw dochter stelt immers dat u haar daar nooit over vertelde, maar dat ze zelf in uw mobiele telefoon op onderzoek ging en berichten terugvond van uw baas of bazen waarin bepaalde taken stonden en gezegd werd dat ze moest gaan stemmen (CGVS A. (...), p. 15, 22-23). Vreemd genoeg rept uw dochter met geen woord over de dreigbrief die op 15 februari 2018 aan de deur hing. U vernoemt deze brief echter in een adem met het feit dat u uw dochters hebt ingelicht over uw situatie. U verklaart immers dat ze het hadden gemerkt en voegt meteen daarna toe dat u op een bepaald moment thuiskwam en er een papier met bedreigingen aan uw adres op de voordeur hing (CGVS, p. 20). Wel verklaart uw dochter A. (...) iets anders, namelijk dat er vaak spandoeken buiten jullie huis werden gehangen (CGVS A. (...), p. 15). Bij de DVZ stelde uw dochter eveneens dat u een klacht bij de autoriteiten indiende naar aanleiding van het feit dat A. (...) gevolgd werd. Hiernaar gevraagd op het CGVS, zegt A. (...) dat u een klacht indiende in oktober of november 2017 omdat ze geschaduwd werd, maar dat u er A. (...) verder niets over vertelde om haar niet bang te maken. Uw dochter weet niet of u tevens een klacht neerlegde over uw problemen (CGVS A. (...), p. 21-24). Dit is zeer opmerkelijk aangezien u beweerde dat uw dochter op 27 maart 2018 meeging met u naar de politie, waar alleen u verhoord werd (CGVS, p. 22). Er mag dan ook verondersteld worden dat u uw dochter die toen al op de hoogte was van de bedreigingen in mindere of meerdere mate geïnformeerd hebt over de inhoud van de door u neergelegde klacht. U noch uw dochter legt overigens enig begin van bewijs neer van de klacht over A. (...)’s situatie. Als verklaring stelt A. (...) dat zij geen bewijs hiervan meenam uit vrees voor detentie op de luchthaven en omdat ze vreesde dat ze verder onderzoek zouden voeren naar u (CGVS A. (...), p. 22).

Ten slotte wordt opgemerkt dat het gedrag en de handelingen van uw dochter A. (...) evenmin verenigbaar zijn met een gegronde vrees voor vervolging. In de eerste plaats valt op dat ze de door ze

de veiligheidsmaatregelen die u haar geadviseerd had, namelijk zich met de taxi te verplaatsen, niet consequent volgt. Uw dochter verklaart immers dat ze op de dagen dat u nerveus was zich door de taxi liet vervoeren en als u rustiger was zich met de bus of met vrienden naar de universiteit begaf (CGVS A. (...), p. 19). Het feit dat uw dochter de ene keer wel veiligheidsmaatregelen nam en de andere keer niet, kan moeilijk worden geplaatst tegen de achtergrond van de achtervolgingen die haar in de periode oktober/november 2017 te beurt vielen en de constante telefonische bedreigingen aan uw adres die in diezelfde periode aanvang namen en waarvan sprake is in uw klacht van 27 maart 2018. Ook is haar handelingen op facebook doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging. Zo beweert A. (...) op het CGVS dat zij na het stopzetten van haar studies tot jullie vertrek uit Venezuela "alleen maar thuis bleef, altijd nerveus was en niet meer buiten kwam" (CGVS A. (...), p. 24). Echter, op Facebook postte zij op 21 april 2018 publiekelijk een innige foto van haar en haar toenmalige vriend waarop duidelijk te zien is dat zij haar vertrek naar België viert met een speciaal daarvoor gemaakte lijst waarop verschillende verwijzingen naar België staan afgebeeld. Er kan evenwel niet worden ingezien waarom uw dochter haar vertrek naar België zo publiekelijk op Facebook aankondigt – een post die overigens door iedereen kan worden bekeken – als jullie bedreigd worden door onbekenden. Hiermee geconfronteerd, zwijgt u geruime tijd alvorens u niet verder komt dan te zeggen dat er een afscheidsfeestje werd georganiseerd maar dat u niet wist dat uw dochter dit op sociale media had gepost (CGVS A. L. (...), p. 25).

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Wat betreft de klacht die u neerlegde bij het Venezolaanse Openbaar Ministerie en de brief die u beweert te hebben verstuurd naar de voorzitter van de rechtbank J. V. (...), dient opgemerkt dat het slechts een verslag betreft van uw eigen verklaringen dewelke hierboven reeds als ongeloofwaardig bestempeld werden. De inhoud van de klacht gericht aan het Openbaar Ministerie is bovendien tegenstrijdig met uw andere verklaringen (cf. supra). De klacht die uw vriend neerlegde bij de politie bevestigt ook enkel dat hij werd bestolen. De door u voorgelegde badges en de bevestiging dat u uw verlofdagen mocht opnemen bevestigen enkel dat u tewerkgesteld was als rechter in de staat Vargas, wat in deze beslissing niet meteen ter discussie staat. Uw paspoort en dat van uw dochter N. (...) bevestigen ook enkel jullie Venezolaanse nationaliteit en identiteit, die in deze beslissing evenmin ter discussie staan. U legde tijdens het persoonlijk onderhoud ook een USB-stick neer die arresten van rechtszaken van uw hand bevatte en een foto van de dreigbrief op de deur. Deze werd niet in bewaring genomen, maar er werd u expliciet gevraagd om de foto van de dreigbrief per e-mail te bezorgen aan het CGVS (CGVS, p. 20, 28). U gaf geen gevolg aan deze vraag zodat er met dit documenten geen rekening kan worden gehouden in de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud die door uw advocaat aan het CGVS werden overgemaakt betreffen slechts post factum verklaringen, verduidelijkingen en aanpassingen die bovenstaande vaststellingen evenmin kunnen wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve wordt nog vermeld dat het CGVS eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam in het verzoek om internationale bescherming van uw dochter A. J. R. A. (...) en uw moeder M. M. L. (...).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U heeft de Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit en werd geboren op 11 juli 1951 te Barranca Bermeya, Colombia. U verhuisde in 1998 naar Venezuela, waar u de laatste periode voor uw vertrek bij uw dochter A. L. (...) en kleindochters A. (...) en N. (...) inwoonde in de gemeente Carabellada van de deelstaat Vargas. Uw laatste adres in Venezuela was Avenida Principal Del la Llanacra, in het gebouw Edificio Playo Humboldt II. U werkte in Venezuela steeds als werkvrouw bij expatgezinnen en diplomatieke families.

Uw dochter A. L. (...) begon in 2003 te werken als assistente bij de rechtbank van eerste aanleg van de deelstaat Vargas. Ze behaalde vervolgens een Masterdiploma Rechten aan de Universidad Bolivariana de Venezuela in 2011 en werd in augustus 2016 tot rechter benoemd door rechter J. V. (...), lid van de regeringspartij “Partido Socialista Unido de Venezuela” (PSUV) en zelf benoemd als voorzitter van de rechtbank in 2015. Bij zijn aanstelling tot voorzitter begon J. V. (...) invloed uit te oefenen op de vonnissen in verschillende rechtszaken en werd een grote groep rechters die hem niet gehoorzaamden ontslagen. Uw dochter deed zelf verschillende uitspraken die indruisten tegen zijn wil, maar ze werd nooit ontslagen. Op 15 februari 2018 hing er een dreigbrief aan haar voordeur en kreeg ze telefonische doodsb bedreigingen van onbekenden waarbij ze werd verteld dat ze zou sterven omdat ze de vonnissen niet velde zoals haar werd opgedragen. Ze bracht J. V. (...) hiervan op de hoogte maar hij heeft er niet

op gereageerd. Zowel u als de bewaker van de residentie waar jullie woonde vertelden uw dochter dat er auto's met geblindeerde ramen jullie huis in de gaten hielden. Op 27 maart 2018 diende uw dochter samen met uw kleindochter A. (...) klacht in bij het Openbaar Ministerie, waar hen werd verteld dat het zou worden onderzocht. Ze hebben er daarna evenwel niets meer van vernomen. Uw dochter besloot vervolgens om op 24 april 2018 het land te verlaten samen met u en uw kleindochters A. (...) en N. (...). U kwam aan in België op 25 april 2018 en u diende op 14 mei 2018 een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verklaringen legt u uw paspoort voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door uw dochter ter zake werden uiteengezet. In het kader van haar verzoek tot internationale bescherming werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich dus op. De beslissing van uw dochter luidt als volgt:

“(…)”

Het door u voorgelegde document, met name uw paspoort, is niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Zo bevestigt het enkel uw identiteit en Venezolaanse nationaliteit, dewelke in deze beslissing niet meteen ter discussie staan. De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud die door uw advocaat aan het CGVS werden overgemaakt betreffen slechts post factum verklaringen, verduidelijkingen en aanpassingen die bovenstaande vaststellingen evenmin kunnen wijzigen.

Volledigheidshalve wordt nog vermeld dat het CGVS eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam in het verzoek om internationale bescherming van uw kleindochter A. J. R. A. (...).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De derde bestreden beslissing, die ten aanzien van derde verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse en de Colombiaanse nationaliteit en werd geboren op 16 november 1998 in La Guaira. U woonde sinds 2012 in Caraballeda in de staat Vargas in Venezuela.

Op uw laatste adres in Venezuela, Avenida Principal Del la Llanacra, in het gebouw Edificio Playo Humboldt II woonde u samen met uw moeder A. L. M. L. (...) en halfzus N. (...). Na uw secundaire studies, studeerde u een trimester Aeronautisch Onderhoud aan de Universiteit Simón Bolívar. In 2015 werd u vrijwilliger voor een organisatie die ijverde voor de mensenrechten, Defensoría de Derechos Humanos en gesteund werd door de Venezolaanse overheid. Als vrijwilliger bracht u een keer per week of per maand eten en medicijnen naar bejaarden en baby's in ziekenhuizen. In de maanden mei, juni en juli van 2017 sluisde u drie keer medicijnen van de organisatie door naar medestudenten die gewond waren geraakt tijdens de betogingen van mei van datzelfde jaar en zich niet konden laten verzorgen in

een ziekenhuis. In oktober 2017 merkte u dat een onbekende auto met geblindeerde ruiten u bijna dagelijks achtervolgde op uw weg van de campus naar huis. In diezelfde periode begon uw moeder, die rechter was in de rechtbank van eerste aanleg van de deelstaat Vargas, zich nerveus te gedragen. Toen u uw moeder in november 2017 over de achtervolging inlichtte, vond ze dat u in het vervolg beter met de taxi naar de universiteit kon gaan. U diende samen met uw moeder een klacht in hierover. In december 2017 of januari 2018 zette u uw studies stop en besloot u zich niet langer buitenshuis te begeven. Ook uw grootmoeder merkte op dat uw zus N. (...) in de gaten werd gehouden. In februari lichtte uw moeder u in dat ze doodsb bedreigingen kreeg omdat ze beslissingen in de rechtbank uitsprak die indruisten tegen de wil van de voorzitter van de rechtbank. Uw moeder besloot vervolgens om op 24 april 2018 het land te verlaten samen met haar moeder M. (...), u en uw zus. U verliet Venezuela legaal op 24 april 2018 en reisde via Portugal naar België. U kwam hier aan op 25 april 2018 en u diende op 14 mei 2018 een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw Venezolaans paspoort, uw Venezolaanse identiteitskaart, uw badge van Defensoría de Derechos Humanos en attesten waaruit blijkt dat u in België een taalcursus Frans hebt gevolgd en ingeschreven bent voor een cursus Nederlands.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden achtervolging door onbekenden omwille van het doorsluizen van medicijnen aan opposanten en evenmin aan uw vrees omwille van de professionele activiteiten van uw moeder.

U stelt dat u uw land verlaten hebt omwille van de doodsb bedreigingen aan het adres van uw moeder (cf. infra). U vreest tevens dat de autoriteiten inmiddels verder onderzoek naar u en uw moeder hebben gedaan en op de hoogte zijn van het gegeven dat u uw vrienden die opposanten zijn medicijnen afkomstig van de organisatie Defensoría de Derechos Humanos hebt aangeleverd, al is dit slechts een vermoeden. Hoe dan ook, uw vermoedens versterken uw vrees bij terugkeer (CGVS A. (...), p. 15, 17-18). Wat uw hulp aan de opposanten betreft, kunnen zich de volgende bedenkingen worden gemaakt. In de eerste plaats is het zo dat u deze feiten geheel niet vermeldde op de DVZ, terwijl u daar wel aangaf lid te zijn geweest de organisatie Defensoría de Derechos Humanos. Bovendien werd u expliciet gevraagd of er een link was tussen uw vrijwilligerswerk voor deze organisatie en uw vrees bij terugkeer, waarop uw antwoord negatief was (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5). Wanneer het CGVS u hierop wijst tijdens het persoonlijk onderhoud, stelt u dat u niet om deze reden vreest terug te keren naar uw land maar omwille van de situatie van uw moeder. Daarnaast haalt u ter verantwoording aan dat u uw hulp aan de opposanten niet zo belangrijk vond en er u verteld werd dat u op het CGVS alles uitgebreid kon vertellen (CGVS A. (...), p. 18). Uw verklaring terzake is onvoldoende en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten. Een andere vaststelling die de geloofwaardigheid naar beneden haalt, is het gegeven dat u ongestoord uw gang kon gaan met de medicatie terwijl er in 2017 al sprake was van een algehele schaarste aan medicatie (zie landeninformatie in het administratieve dossier). U verklaart dit door te zeggen dat de mensen van de organisatie vertrouwen in u hadden en dat het controlesysteem niet waterdicht was. Er werd immers nooit gecontroleerd of de medicijnen effectief op hun bestemming aankwamen (CGVS A. (...), p. 17). In een dergelijke situatie zou echter verwacht worden dat er een veel grotere controle was om diefstal van medicatie te vermijden. In het licht van deze verklaringen is het dan ook zeer de vraag hoe de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zouden kunnen zijn van uw medeplichtigheid aan het verzorgen van oppositieleden. U maakt in ieder geval geen melding van noemenswaardige problemen ten gevolge van uw handelingen in een tijdspanne van bijna een jaar voorafgaand aan uw vertrek, te beginnen vanaf mei, juni en juli 2017. Noch

hebt u specifieke indicaties dat de organisatie of de autoriteiten van uw handelingen of sympathie voor de oppositie op de hoogte waren (CGVS A. (...), p. 17). U en uw familieleden konden overigens het land probleemloos en legaal, op vertoon van uw Venezolaans paspoort, verlaten (Verklaring DVZ A. (...), punt 31; CGVS A. (...), p. 10-11). Dit wijst erop dat u noch uw moeder en andere familieleden voor uw komst naar België onder de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stonden. Daarnaast zijn er geen aanwijzingen om aan te nemen dat er een onderzoek naar u loopt omdat uw moeder naar het buitenland vertrokken is en niet naar haar functie is teruggekeerd (CGVS A. (...), p. 15-16) Zoals verderop zal blijken, kan er geen geloof worden gehecht aan de door uw moeder aangehaalde vluchtmotieven.

In dit verband moet erop gewezen worden dat u de hoofdreden van uw verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die door uw moeder ter zake werden uiteengezet. In het kader van haar verzoek om internationale bescherming werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich dus op. De beslissing van uw moeder luidt als volgt:
"(...)"

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade weerhouden worden.

De documenten die u neerlegt, kunnen deze beoordeling evenmin wijzigen. Het CGVS betwist immers niet dat u als vrijwilliger werkte voor de organisatie Defensoría de Derechos Humanos. De overige documenten waaruit blijkt dat u zich ingeschreven hebt voor taalcursussen in België, zeggen enkel iets over uw activiteiten in België en kunnen dus geen begin van bewijs vormen voor de door u aangehaalde vluchtmotieven.

Volledigheidshalve wordt nog vermeld dat het CGVS eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam in het verzoek om internationale bescherming van uw grootmoeder M. M. L. (...).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoeksters de schending aan van de artikelen 48/3 en 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

In een eerste onderdeel van dit middel zetten verzoeksters het volgende uiteen:

"De manier waarop het dossier van verzoeksters tot nu toe onderzocht werd, liet tegenpartij niet toe zich een juiste beeld van de situatie van verzoeksters te vormen en het risico in hun hoofd op een objectieve manier te beoordelen.

Het blijkt overduidelijk uit de lezing van de notities van het onderhoud van Mevrouw A. M. (...) dat ze niet voldoende tijd kreeg om haar situatie grondig toe te lichten. Dit lijkt deels te wijten te zijn aan het feit dat ze vaak onderbroken werd en altijd vragen moest beantwoorden. Soms vond de PO "bepaalde informatie niet cruciaal genoeg" om Mevrouw A. (...) te laten uitleggen maar dit leidde uiteindelijk tot een onvolledig verhaal, en tot beslissingen die zich niet op de centrale aspecten van het dossier concentreren.

Het staat vast dat Mevrouw A. M. (...) rechter bij de correctionele rechtbank in Vargas was, evenals dat ze bevoegd was voor misdrijven die aan de luchthaven of aan de zeehaven gepleegd werden, o.a.

drugsdelicten. De PO stelde tijdens het onderhoud vragen aan Mevrouw A. M. (...) over een Facebookprofiel op haar naam met gegevens die met haar uitleg niet overeenstemden. Ze legde echter uit dat de gegevens op die pagina's onjuist waren (25/30). Ze zou ook als rechter geen Facebook profiel mogen hebben, zeker niet indien haar functie van rechter er zou verschijnen.

Een grote deel van de beslissing ten haren aanzien (zie punt (5) supra) wordt besteed aan de opsomming van tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen betreffende de beschrijving van gevoelige vonnissen die ze uitgesproken heeft. Dit laat haar geen andere keuze dan, in de loop van de komende procedure, een kopie van die vonnissen neer te leggen. Daaruit zal blijken dat ze effectief beslissingen genomen heeft die niet in de richting gingen van wat van haar oversten en de Guardia Nacional verwacht werd.

Tegenpartij acht haar relaas niet geloofwaardig op basis van een subjectieve redenering, namelijk omdat het volgens tegenpartij niet logisch zou zijn dat Mevrouw A. M. (...) zo "lang haar post mocht behouden (1) en nadien nog legaal het land mocht verlaten (3) indien ze zich werkelijk tegen de autoriteiten verzette. De actualiteit leert echter dat andere soms zeer hooggeplaatste Venezolaanse rechters een gelijkaardig parcours afgelegd hebben (zie het artikel van Associated Press van 8.1.2019: "Venezuela Supreme Court judge flees to US to protest Maduro" (stuk 19)). Dit voorbeeld toont aan dat het relaas van Mevrouw A. M. (...) absoluut niet onwaarschijnlijk is, zoals tegenpartij het beweert.

Verzoeksters zien ook niet waarom het onlogisch zou zijn dat Mevrouw A. M. (...) haar post mocht behouden en dat zij en haar familie tegelijkertijd gevolgd en bedreigd werden (3). Die bedreigingen waren net een manier om haar te proberen te dwingen uitspraak in de lijn van de verwachtingen van haar hiërarchie te doen. Dat haar hiërarchie haar toch op haar post probeerde te houden is waarschijnlijk ook te wijten aan het tekort aan rechters in Venezuela.

Dit tekort wordt vermeld in een communicatie van de Hoge Commissaris voor Mensenrechten van de Verenigde Naties van 8.2.2019 ("Venezuela must ensure judicial independence as Governmental pressure on judges grows, says UN expert" (stuk 21)).

De Hoge Commissaris meldt een druk op de Venezolaanse rechters, die enkel aan het toenemen is. Die stelling stemt ook overeen met wat Mevrouw A. M. (...) beschreef.

De 7 voorbeelden die Mevrouw A. M. (...) in haar geschrift geeft, evenals de bijkomende stukken 12 tot en met 18, zijn een overduidelijke illustratie van die trend, en van de vervolgingen ten aanzien van de rechters die hun onafhankelijkheid niet willen verliezen. Bijzonder opmerkelijk is dat veel van die rechters rechtstreekse collega's van Mevrouw A. M. (...) waren.

Dit geheel van elementen leidt ongetwijfeld tot het besluit dat Mevrouw A. M. (...), evenals haar moeder en haar dochters N. (...) en A. (...), in Venezuela in geval van terugkeer een risico op vervolging zouden lopen.

Die vervolging kan een officiële vorm nemen (zie het tweede onderdeel, infra), maar kan ook het feit van niet-officiële acteurs zoals bijvoorbeeld de zogenaamde "colectivos" (zie COI verslag, pp. 9-11).

Ze lopen simpelweg het risico ontvoerd of zelfs vermoord te worden. Eén van de schriftelijke bedreigingen die Mevrouw A. M. (...) ontving luidde als volgt: "We zullen je verdomme vermoorden, rechter".

Ze legde ook een kopie neer van de gedetailleerde klacht die ze neerlegde. De stelling van de bestreden beslissingen dat de bedreigingen ongeloofwaardig zouden zijn omdat Mevrouw A. M. (...) niet van telefoonnummer veranderde (4) is niet ernstig te noemen. Het tegenovergestelde is waar.

Er kan verwacht worden van een (straf)rechter dat zij de middelen van de rechtstaat aanwendt (een klacht neerleggen) om haar leven te beschermen, in plaats van het gevaar te proberen te ontwijken door van nummer te veranderen. Bovendien, indien de bedreigingen vanuit de Staat kwamen, zoals Mevrouw A. M. (...) ervan overtuigd is, had een verandering van telefoonnummer zeer weinig zin.

De bestreden beslissingen schenden aldus artikelen 48/3 en 62 §2 van de wet van 15.12.1980 en artikelen 2 en 3 EVRM."

In een tweede onderdeel van het middel laten verzoeksters het volgende gelden:

"Nu blijkt dat de problemen van Mevrouw A. M. (...) in een stroomversnelling zijn geraakt aangezien haar aanhouding bevolen werd en ze o.a. van landverraad beschuldigd wordt.

Het bestaan van dit aanhoudingsbevel vormt een bijkomende reden om verzoeksters als vluchtelingen te erkennen.

In het licht van het arrest Klein t. Rusland (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 1.4.2010, §56) zou het Commissariaat ten eerste grondig moeten onderzoeken hoe het proces jegens Mevrouw A. M. (...) in Venezuela zou plaatsvinden en welke procedurele waarborgen ze er in het kader van haar toekomstige proces zou krijgen. De mededeling van de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties tonen dat die waarborgen onmogelijk aanwezig kunnen zijn."

In een derde middelonderdeel zetten verzoeksters het volgende uiteen:

"Verzoeksters koesteren ook een specifieke vrees ten aanzien van Colombia.

Ten eerste is het niet uit te sluiten dat, mocht Mevrouw A. M. (...) in Colombia gaan wonen, ze daar door illegale Colombiaanse of Venezolaanse groepen ontvoerd zou worden (het COI document vermeldt op p. 12 de aanwezigheid van de grootste Colombiaanse paramilitaire groepen, namelijk de Rastrojos en de Urabenos in Venezuela) en uiteindelijk naar Venezuela gebracht zou worden.

Ze zou ook officieel uitgeleverd kunnen worden. Alhoewel zulke uitlevering prima facie om politieke redenen moeilijk te bedenken is (gezien de tegenstrijdige politieke strekkingen van de Venezolaanse en Colombiaanse regeringen), zou het geen unicum zijn. Zo werd bijvoorbeeld in 2011 de Zweedse journalist van Colombiaanse afkomst Joaquin Perez Becerra door Venezuela naar Colombia uitgeleverd op beschuldiging van lidmaatschap van het FARC (stuk 21).

Ze zou ook het slachtoffer kunnen worden van Colombiaanse drugtraffiquanten die ze in Venezuela veroordeeld heeft, of van leden van de illegale groepen waartoe die veroordeelden behoorden.

De richtlijnen van het UNHCR over Colombia beklemtonen (p. 35) dat de rechters in Colombia vaak bedreigd worden, maar dat rechters met het profiel van Mevrouw A. M. (...) nog meer gevaar dan hun collega's lopen:

"6. Public officials involved in the administration of justice, including judges and attorneys, as well as witnesses and other stakeholders in judicial proceedings

Judges, attorneys, witnesses, lawyers and other persons who participate in legal proceedings and investigations relating to violations of human rights or international humanitarian law that involve members of the public security forces or paramilitary/post-demobilization groups and guerrilla groups, have been killed, kidnapped, subjected to torture, ill-treatment and forced disappearance. The same applies to those investigating corruption, drug trafficking, and land disputes. In the latter part of 2013, threats against at least 530 judges were reported. Interventions in politicized cases, in particular on land restitution, have generated fear among judges. Judges belonging to the recently created jurisdiction for land restitution demanded increased protection from the State in response to increased use of threatening flyers. In response, the Unit for National Protection established special protection schemes for 15 magistrates and 36 restitution judges".

Het feit dat de uitspraken van Mevrouw A. M. (...) in Venezuela plaatsvonden lijkt niets daaraan te veranderen. Het beslissende punt is dat de uitspraken als een daad van verzet tegen paramilitairen en/of drugtraffiquanten beschouwd worden.

Ze is ook niet rechtstreeks in Colombia bedreigd geweest, simpelweg omdat ze nooit in dit land gewoond heeft. Dit doet het risico in haar hoofd echter zeker niet verminderen.

Uit de richtlijnen van het UNHCR blijkt ook dat haar familieleden een risico lopen (p. 35):

"According to the IACHR, the State does not guarantee the security of its judges, magistrates, attorneys and public defenders against all kinds of pressures, including attacks and threats aimed at their relatives or meant to destabilize their lives and future careers".

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een relaas van eerste verzoekster in het Spaans, met de Nederlandse vertaling (stukken 7 en 8);
- het document "*Venezuela Crime and Safety Report*" van Overseas Security Advisory Council van 18 juni 2019 (stuk 9);
- een aanhoudingsbevel van 20 juli 2018 (stuk 10);
- een uittreksel uit het Venezolaanse strafwetboek (stuk 11);
- een verklaring van de heer J. C. (stuk 12);
- een ontslagbrief gericht aan de heer J. C. (stuk 13);
- een vonnis gevelde door de heer A. M. P. (stuk 14);
- een kopie van de beroepskaart van de heer A. M. P. (stuk 15);
- een ontslagbrief van de heer A. M. P. (stuk 16);
- een verklaring van de heer D. A. G. H. (stuk 17);
- een bewijs van het indienen van een aanvraag tot internationale bescherming in Spanje (stuk 18);
- het persbericht "*Venezuela Supreme Court judge flees to US to protest Maduro*" van AP News van 8 januari 2019 (stuk 19);
- het persbericht "*Venezuela must ensure judicial independence as Governmental pressure on judges grows, says UN expert*" van OHCHR van 8 februari 2019 (stuk 20);
- een protestbrief, getiteld "*Contre l'extradition du journaliste colombien Joaquin Perez Becerra par le Venezuela*", van het Bureau National de l'Association France-Amérique Latin, gepubliceerd op 6 mei 2011 (stuk 21).

2.2.2. Op 2 maart 2019 brengen verzoeksters overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarbij zij een fotokopie voegen van een brief van rechter M. L. R. aan Interpol van 20 september 2019.

2.2.3. Op 28 mei 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met de COI Focus "*Venezuela. Situation socio-économique*" van 20 april 2018 en andere informatie over de situatie in Venezuela en met referenties aan de COI Focus "*Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019.

2.2.4. Op 3 juni 2020 brengen verzoeksters overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarbij zij (i) officiële informatie uit de officiële pagina van de Venezolaanse rechterlijke macht – het betreft een afprint van de eerste beslissing waarnaar verwezen wordt op de pagina waarvan verzoeksters in hun verzoekschrift de link hebben meegedeeld –, (ii) een vertaling van de brief van rechter M. L. R. van 20 september 2019 aan Interpol en (iii) een technische nota van eerste verzoekster over het statuut van rechters in Venezuela en de uitleveringsovereenkomst tussen Colombia en Venezuela voegen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoeksters daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn

2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeksters al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeksters aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden bedreiging door onbekenden vanwege haar werk als rechter, nu (i) er verschillende onwaarschijnlijkheden opduiken in haar vluchtrelaas, (ii) er frappante inconsistenties en omissies werden vastgesteld in haar opeenvolgende verklaringen, (iii) ook de opeenvolgende verklaringen van haar moeder, *i.e.* tweede verzoekster, allerminst consistent zijn, (iv) haar dochter, *i.e.* derde verzoekster, slechts vaag op de hoogte blijkt te zijn van de aanleiding van haar problemen, (v) het gedrag en de handelingen van haar dochter niet verenigbaar zijn met een gegronde vrees voor vervolging, en (vi) de door haar voorgelegde documenten niet in staat zijn deze vaststellingen te wijzigen, omdat (B) uit haar verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in Venezuela niet kan worden afgeleid dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt, en omdat (C) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat tweede verzoekster haar verzoek om internationale

bescherming volledig steunt op de motieven die door eerste verzoekster ter zake werden uiteengezet en dat in het kader van het verzoek tot internationale bescherming van eerste verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Ten slotte wordt ook in de motieven van de derde bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan derde verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden achtervolging door onbekenden omwille van het doorsluizen van medicijnen aan opposanten, nu (i) zij deze feiten geheel niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken, (ii) zij ongestoord haar gang kon gaan met de medicatie terwijl er in 2017 al sprake was van een algehele schaarste aan medicatie, (iii) het zeer de vraag is hoe de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zouden kunnen zijn van haar medeplichtigheid aan het verzorgen van oppositieleiden, (iv) zij geen melding maakt van noemenswaardige problemen ten gevolge van haar handelingen in een tijdspanne van bijna een jaar voorafgaand aan haar vertrek, (v) zij en haar familieleden het land probleemloos en legaal, op vertoon van hun Venezolaans paspoort, konden verlaten, en omdat (B) er evenmin geloof kan worden gehecht aan haar vrees omwille van de professionele activiteiten van haar moeder, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoeksters er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeksters maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeksters verklaren Venezuela te hebben verlaten omwille van diverse bedreigingen die onbekenden zouden hebben geuit ten aanzien van eerste verzoekster en haar familie naar aanleiding van de uitspraken die zij als rechter zou hebben gedaan in een aantal strafzaken. Deze uitspraken zouden hebben ingedruist tegen de wil van de voorzitter van de rechtbank, die eerste verzoekster in 2016 tot rechter heeft benoemd. Verzoeksters verklaren tevens dat zij gevolgd en in de gaten gehouden werden door onbekenden in auto's met geblindeerde ruiten. Eerste verzoekster zou naar aanleiding van deze feiten klacht hebben neergelegd bij het Openbaar Ministerie. Men zou haar daar verteld hebben dat de zaak zou worden onderzocht, doch eerste verzoekster zou er vervolgens niets meer van hebben vernomen. Eerste verzoekster zou ook tevergeefs bescherming hebben gevraagd aan de voorzitter van de rechtbank waar zij werkte. Volgens verzoeksters onderhouden de personen die de bedreigingen hebben geuit banden met de Venezolaanse overheid en kunnen zij daarom niet rekenen op enige bescherming van overheidswege tegen hun belagers.

Derde verzoekster stelt daarnaast de Venezolaanse autoriteiten te vrezen omdat deze op de hoogte zouden zijn van het feit dat zij in 2017 drie keer medicijnen van een mensenrechtenorganisatie waar zij als vrijwilligster werkte zou hebben doorgesluisd naar vrienden die gewond waren geraakt tijdens betogingen en zich niet konden laten verzorgen in het ziekenhuis.

Verzoeksters menen ook in Colombia niet veilig te zijn voor de personen die hen in Venezuela zouden hebben bedreigd. Bovendien zou eerste verzoekster in Venezuela zaken hebben behandeld die verband hielden met Colombiaanse drugstrafficanten, die daarom voor haar ook een bedreiging zouden vormen. Verzoeksters zouden in Colombia verder niemand kennen bij wie zij terecht kunnen. Derde verzoekster verklaart in Colombia nog de algemene veiligheids- en mensenrechtensituatie te vrezen en wijst op de aanwezigheid van militairen en paramilitairen gelinkt aan de Venezolaanse overheid.

Na lezing van de administratieve dossiers kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeksters er niet in slagen om hun vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Zo slagen verzoeksters er niet in de motieven van de bestreden beslissingen op grond waarvan wordt geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden bedreiging door onbekenden vanwege het werk van eerste verzoekster als rechter te weerleggen of te ontcrachten.

Vooreerst is de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat aan de kern van het relaas van verzoeksters, met name de bewering dat eerste verzoekster bedreigingen zou hebben ontvangen omdat zij in haar vonnissen inging tegen de wil van haar hiërarchisch meerdere of die van hooggeplaatste functionarissen buiten de rechtbank, geen geloof kan worden gehecht omwille van meerdere inconsistenties in de verklaringen van eerste verzoekster. In de eerste bestreden beslissing wordt hierover terecht het volgende gesteld:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er verschillende onwaarschijnlijkheden opduiken in uw vluchtrelaas die de geloofwaardigheid van uw verklaringen sterk ondermijnen. Zo is het beeld dat u van uw werkzaamheden in de toenmalige politieke context schept bijzonder twijfelachtig. Het is immers allerm minst aannemelijk dat u uw job als rechter kon behouden als u beweert dat u in verschillende zaken andere beslissingen nam dan diegene die de voorzitter van de rechtbank, J. V. (...), u opdroeg te nemen (CGVS A. L. (...), p. 8-9). Eerder verklaarde u echter dat J. V. (...), die lid was van de regeringspartij PSUV, bij zijn aanstelling tot voorzitter een “bepaalde groep” rechters had die hij manipuleerde en dat er een andere groep rechters “massaal werd ontslagen” omdat zij andere beslissingen namen dan diegene die J. V. (...) hen opdroeg te nemen (CGVS A. L. (...), p. 8-9). U beweert zelf echter dat J. V. (...) uw beslissingen steeds respecteerde en u openlijk steunde, ook al “volgde u zijn orders in vele zaken niet” (CGVS A. L. (...), p. 9-10). Het is evenwel hoogst onwaarschijnlijk dat u als rechter mocht aanblijven, terwijl uw meer ervaren collega’s die tegendraadse beslissingen namen massaal ontslagen werden. Hiermee geconfronteerd, beweert u aanvankelijk dat u slechts uitspraken deed over “lichtere zaken” en nooit over “zwaardere zaken”. U beweert meteen daarna echter dat de zaken die u voorzat wel degelijk belangrijke zaken waren op bevel van de voorzitter van het Hooggerechtshof en de gouverneur van de staat Vargas en dat u verwachtte dat ze u op elk moment zouden kunnen ontslaan (CGVS A. L. (...), p. 7, 10 en 11). Deze verklaringen kunnen allerm minst verhelderen waarom u op de ene of andere manier uw post mocht behouden. Ook wanneer u hier later tijdens het persoonlijk onderhoud tot tweemaal toe expliciet mee wordt geconfronteerd, moet u uiteindelijk toegeven dat u geen idee heeft waarom u niet werd ontslagen (CGVS A. L. (...), p. 24). Uw verklaringen wijzen er alleszins niet op dat de autoriteiten u slechtgezind waren, hoogstens dat u druk ondervond van uw verantwoordelijke en regimeaanhanger J. V. (...). Er kan dan ook moeilijk worden aangenomen dat de bedreigingen aan uw adres van de overheid uitgingen terwijl u uw functie van rechter bleef behouden en bovendien ook autonome beslissingen nam in rechtszaken. In dit verband moet er ook op worden gewezen dat u uw land probleemloos en legaal met het vliegtuig kon verlaten (Verklaring DVZ A. L. (...), punt 23, 30-31; CGVS A. L. (...), p. 4; CGVS A. (...), p. 10-11). Hieruit blijkt dat u niet dermate onder de negatieve aandacht van de autoriteiten stond.

Een ander onwaarschijnlijk element in uw vluchtrelaas is dat u nooit van telefoonnummer veranderde. Dit terwijl u meermaals telefonisch werd bedreigd en dit volgens een bepaalde versie van de feiten al van maanden voor uw vertrek. Hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan te zeggen dat u uw nummer niet wilde veranderen omdat mensen u op dat nummer konden bereiken en dat u mensen ook niet wilde alarmeren (CGVS A. L. (...), p. 23-24). Het is evenwel niet aannemelijk dat u comfort zou verkiezen boven uw veiligheid. Bovendien zou u ook gewoon van nummer kunnen veranderen zonder mensen te alarmeren.”

Verzoeksters heffen de hoger vastgestelde incoherenties niet op waar zij in het eerste onderdeel van het enig middel verwijzen naar een persbericht over een rechter van het Venezolaanse Hooggerechtshof die gevlucht is naar de Verenigde Staten en kritiek uit op het regime van president Maduro (stukkenbundel verzoeksters, stuk 19).

In tegenstelling tot wat zij voorhouden, blijkt uit voormeld persbericht namelijk niet dat deze hooggeplaatste rechter “een gelijkaardig parcours” heeft afgelegd als eerste verzoekster. Uit voormeld persbericht kan worden afgeleid dat deze rechter Venezuela ontvlucht is omdat hij niet langer een rol wilde spelen in het legitimeren van Maduro’s bewind. De rechter beschuldigt het Venezolaans Hooggerechtshof ervan te zijn verworpen tot een instrument van de kliek rond Maduro zonder enige rechterlijke onafhankelijkheid, en dat sinds hij samen met een aantal leden van de regeringspartij tot rechter in dit Hof werd benoemd in 2015. Aldus blijkt dat deze rechter steeds steun heeft verleend aan het regime van Maduro, waar hij zich nu voor verontschuldigt. Deze situatie kan niet worden gelijkgesteld, noch vergeleken met die van verzoekster, die aanvoert in een aantal vonnissen te zijn ingegaan tegen de wil van de voorzitter of van een commandant van de *Guardia Nacional* en om die reden te zijn bedreigd.

De uitleg in het eerste middelonderdeel dat de bedreigingen een manier waren om eerste verzoekster ertoe te dwingen vonnissen uit te spreken die in lijn liggen met de verwachtingen van haar hiërarchie biedt geen verklaring voor de incoherentie in haar relaas die erin gelegen is dat zij geen tegenwerking ondervonden heeft van de rechtbankvoorzitter en dat zij in tegenstelling tot zoveel andere rechters niet werd ontslagen. De suggestie dat eerste verzoekster niet zou zijn ontslagen omwille van het grote tekort aan rechters in Venezuela kan in het licht van haar verklaring dat veel van haar rechtstreekse collega's wél werden ontslagen allerminst overtuigen. De verwijzing naar een communicatie van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Mensenrechten van 8 februari 2019, waarin melding wordt gemaakt van een toenemende druk op de Venezolaanse rechters (stukkenbundel verzoeksters, stuk 21), is bijgevolg niet dienstig. De zeven voorbeelden waarnaar eerste verzoekster schriftelijk verwezen heeft, alsook de stukken 12 tot en met 18 die verzoeksters bij het verzoekschrift voegen en die volgens verzoeksters een illustratie vormen van de vervolgingen ten aanzien van rechters die hun onafhankelijkheid niet willen verliezen, hebben geen betrekking op de persoonlijke situatie van eerste verzoekster en kunnen evenmin verklaren waarom eerste verzoekster, in het licht van de door haar geschetste persoonlijke omstandigheden, kon aanblijven als rechter, niettegenstaande meerdere tegendraadse uitspraken. Deze documenten zijn in het Spaans opgesteld en niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV), waardoor ze dan ook niet in overweging worden genomen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeksters geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerleggen en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Waar verzoeksters in het eerste middelonderdeel nog argumenteren dat van een (straf)rechter kan worden verwacht dat zij de middelen van de rechtstaat aanwendt om haar leven te beschermen, met name door een klacht neer te leggen, in plaats van het gevaar te proberen te ontwijken door van telefoonnummer te veranderen, gaan zij eraan voorbij dat eerste verzoekster blijkens de stukken in haar administratief dossier en haar eigen verklaringen pas op 27 maart 2018 een klacht heeft neergelegd, daar waar uit diezelfde klacht blijkt dat zij reeds sinds oktober 2017 dreigberichten zou hebben ontvangen op haar telefoon (administratief dossier (hierna: adm. doss.) eerste verzoekster, stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22; stuk 13, map met 'documenten', nr. 3). Dat het zeer weinig zin zou hebben gehad om haar telefoonnummer te veranderen indien de bedreigingen uitgingen van de Venezolaanse Staat, neemt niet weg dat eerste verzoekster, gelet op voorgaande vaststellingen, geen dringende maatregelen heeft genomen om haar veiligheid en die van haar gezin te waarborgen.

Aan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van verzoeksters wordt verder afbreuk gedaan door de vaststelling dat de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoekster meerdere inconsistenties en omissies bevatten. In de eerste bestreden beslissing wordt door de commissaris-generaal op goede gronden als volgt overwogen:

"Zo beweert u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u in december 2017 politiek getinte zaken voorgeschiedt kreeg, waarvan u er twee opnoemt, en dat u als gevolg van deze zaken telefonisch werd bedreigd. U verduidelijkt dat u in de ene zaak een hooggeplaatste admiraal, wiens naam u zich niet kon herinneren, veroordeelde tot bewarende maatregelen en dat u in de andere zaak luchtvaartpersoneel dat handelde in narcotica eveneens veroordeelde tot bewarende maatregelen. Er werd gedreigd met het afnemen van uw functie, uw leven en dat van uw familie. U stelde verder vast dat uw verplaatsingen en die van uw kinderen nauwlettend in de gaten werden gehouden door onbekenden. Verder haalde u op de DVZ aan dat de chauffeur die u naar de rechtbank vervoerde in april 2017 werd gegijzeld en u tot drie keer toe klacht indiende wegens bedreigingen aan uw adres (Vragenlijst DVZ, vraag 5).

Op het CGVS past u uw verklaringen aan.

U beweert dat er u een aantal rechtszaken werden voorgeschiedt in de periode februari-maart 2018, die aanleiding zouden hebben gegeven tot bedreigingen aan uw adres. U verwijst naast zaken over drugshandel onder het luchthavenpersoneel naar drie zaken in het bijzonder: een zaak van 1 februari betreffende de zoon van een admiraal van de Guardia Nacional, een zaak van 2 februari 2018 betreffende een groep manifestanten en een zaak van 12 maart 2018 tegen een Arabier met de Libanese nationaliteit over bezit van verboden middelen (CGVS A. L. (...), p. 12-14 en 21). U omschrijft 15 februari 2018 als het startpunt van een reeks bedreigingen en intimidaties gaande van een dreigbrief over twee à drie dreig telefoons en mannen in auto's met geblindeerde ruiten die uw woning in het oog hielden. Voorts brengt u ook het feit aan dat uw echtgenoot op 17 juni 2017 het slachtoffer werd van een overval op zijn auto. U weet echter niet of dit laatste incident het gevolg is van uw professionele activiteiten. U vermeldt verder dat u op 27 maart 2018 klacht tegen onbekenden neerlegde bij het Openbaar Ministerie, maar haalt geen andere momenten aan waarop u klacht indiende zoals u op de

DVZ liet verstaan (CGVS A. L. (...), p. 21-23). Met de inconsistentie over de tijdstippen van de rechtszaken geconfronteerd, komt u niet verder dan te zeggen dat u op de DVZ "niet precies was over de data omdat het zoveel zaken waren" (CGVS A. L. (...), p. 25-26). Voorts beweert u op het CGVS dat u niet de admiraal tot bewarende maatregelen veroordeelde, maar diens zoon. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel herhalen dat niet de admiraal werd veroordeeld, maar diens zoon (CGVS A. L. (...), p. 14-15). Het is evenwel zeer bevreemdend dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, temeer omdat u beweert de zaken zelf te hebben voorgezeten. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u plots wel de naam van de admiraal kent, terwijl u die zich niet kon herinneren op de DVZ. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat u op de DVZ niet goed was voorbereid (CGVS A. L. (...), p. 15). Overigens verklaart u in de door u voorgelegde klacht van 27 maart 2018 dat het een zoon van een kolonel betrof, geen admiraal. Verder verklaart u in die klacht dat u constant werd bedreigd sinds oktober 2017. Vanaf dat moment begon u sms-berichten te krijgen met doodsb bedreigingen, waarin gezegd werd dat indien niet deed wat u werd opgedragen u zou worden vermoord. U wijt deze feiten aan rechtszaken die u als rechter hebt behandeld, meer bepaald de zaken tegen de zoon van een kolonel, een Arabier en het luchthavenpersoneel, al geeft u hierin geen specifieke data aan waarop u de rechtszaken behandelde of er uitspraak in deed. In de klacht maakt u ook melding van het feit dat op 23 maart 2018 twee mannen de residentie waar u woonde binnendrongen, maar dat zij erin slaagden te ontsnappen vooraleer de politie de mannen kon vatten. U laat dit element geheel ongemoeid tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Anderzijds is er in de klacht van 27 maart 2018 geen spoor terug te vinden van uw bewering op het CGVS dat er op 15 februari 2018 een dreigbrief aan uw voordeur werd gehangen en dat u vanaf die datum oproepen kreeg waarin u met de dood werd bedreigd (CGVS A. L. (...), p. 21). Uit dit alles enkel afgeleid worden dat u geen eensluidende verklaringen aflegt over de aangehaalde feiten. Er kan evenwel worden verwacht dat u minstens eenduidige verklaringen aflegt over het tijdstip en de inhoud van de rechtszaken die volgens u aan de grondslag liggen van de bedreigingen aan uw adres, evenals over de aard en het tijdstip van de bedreigingen."

Verzoeksters betwisten in hun verzoekschrift deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier van eerste verzoekster, niet en ondernemen verder geen enkele poging om de vastgestelde tegenstrijdigheden en omissies te verklaren. Er wordt in het eerste onderdeel van het enig middel slechts aangekondigd dat eerste verzoekster in de loop van onderhavige procedure een kopie zal voorleggen van de vonnissen die haar in de problemen zouden hebben gebracht. Nog daargelaten de vaststelling dat uit het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat eerste verzoekster inmiddels een kopie van voormelde vonnissen heeft bijgebracht, lichten verzoeksters in hun verzoekschrift niet toe op welke wijze uit deze vonnissen zou kunnen blijken dat de daarin genomen beslissingen ingaan tegen wat de oversten van eerste verzoekster en de *Guardia Nacional* van eerste verzoekster verwachtten, laat staan dat eerste verzoekster omwille van haar tegendraadse uitspraken daadwerkelijk zou zijn bedreigd.

Voorts dient te worden gewezen op volgende pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die verzoeksters in hun verzoekschrift volkomen ongemoeid laten:

"Ook de opeenvolgende verklaringen van uw moeder M. (...) waren allerminst consistent. Zo verklaart zij op de DVZ dat u in 2013 personen had veroordeeld voor drugsmisdriven en dat deze personen banden hadden met de Venezolaanse overheid. Ze verklaart verder dat u sindsdien werd belaagd en dat u in het begin van 2018 ook telefonisch werd bedreigd (Vragenlijst DVZ M. (...), punt 3, vraag 5). Op het CGVS beweert ze plots dat ze geen idee heeft door wie of waarom u werd bedreigd en kan ze zich niets meer herinneren van wat ze op de DVZ heeft verklaard (CGVS M. (...), p. 11). Ook dit zet de geloofwaardigheid van uw beweringen op losse schroeven.

De verklaringen van uw dochter A. (...) sluiten veeleer aan bij de versie van de feiten die u in de klacht van 27 maart 2018 hebt uiteengezet.

Uw dochter stelt dat ze in oktober 2017 merkte dat u nerveus was, maar dat u pas in februari opbiechtte wat er echt aan de hand was. Hoewel u beweert dat u uw dochters over uw problemen hebt ingelicht (CGVS A. L. (...), p. 20), verklaart uw dochter A. (...) dat u aan de oppervlakte bleef over uw problemen. Uit haar verklaringen blijkt dat zij slechts vaag op de hoogte is van de aanleiding van uw problemen. Ze verklaart dat u deze enerzijds linkte aan de algemene situatie in Venezuela: manifestaties of ernstige situaties met betrekking tot de president, de overheid, militairen of politieagenten. Daarnaast vertelde u haar dat er u van de voorzitter van het Circuit bepaalde beslissingen in rechtszaken werden opgelegd, er u werd gevraagd de wet niet na te leven en u onschuldige mensen vrijgelaten had terwijl de president daar niet meer akkoord ging. Uw dochter verklaart nooit geweten te hebben of bepaalde rechtszaken aanleiding gaven tot de bedreigingen. Ze vermoedt dat alle omstandigheden samen hiertoe geleid hebben (CGVS A. (...), p. 23-24). Het is hoe dan ook vreemd dat uw dochter geen enkele kennis heeft van de drie rechtszaken die volgens uw verklaringen aan de basis lagen van de bedreigingen. Evenmin heeft zij weet van de precieze aard van de bedreigingen die u ontving. Ze verklaart dat het om

doodsbedreigingen ging, vermoedelijk sms-berichten. Zij heeft geen weet van andere manieren waarop u bedreigd werd. Uw dochter stelt immers dat u haar daar nooit over vertelde, maar dat ze zelf in uw mobiele telefoon op onderzoek ging en berichten terugvond van uw baas of bazen waarin bepaalde taken stonden en gezegd werd dat ze moest gaan stemmen (CGVS A. (...), p. 15, 22-23). Vreemd genoeg rept uw dochter met geen woord over de dreigbrief die op 15 februari 2018 aan de deur hing. U vernoemt deze brief echter in een adem met het feit dat u uw dochters hebt ingelicht over uw situatie. U verklaart immers dat ze het hadden gemerkt en voegt meteen daarna toe dat u op een bepaald moment thuiskwam en er een papier met bedreigingen aan uw adres op de voordeur hing (CGVS, p. 20). Wel verklaart uw dochter A. (...) iets anders, namelijk dat er vaak spandoeken buiten jullie huis werden gehangen (CGVS A. (...), p. 15). Bij de DVZ stelde uw dochter eveneens dat u een klacht bij de autoriteiten indiende naar aanleiding van het feit dat A. (...) gevolgd werd. Hiernaar gevraagd op het CGVS, zegt A. (...) dat u een klacht indiende in oktober of november 2017 omdat ze geschaduwd werd, maar dat u er A. (...) verder niets over vertelde om haar niet bang te maken. Uw dochter weet niet of u tevens een klacht neerlegde over uw problemen (CGVS A. (...), p. 21-24). Dit is zeer opmerkelijk aangezien u beweerde dat uw dochter op 27 maart 2018 meeding met u naar de politie, waar alleen u verhoord werd (CGVS, p. 22). Er mag dan ook verondersteld worden dat u uw dochter die toen al op de hoogte was van de bedreigingen in mindere of meerdere mate geïnformeerd hebt over de inhoud van de door u neergelegde klacht. U noch uw dochter legt overigens enig begin van bewijs neer van de klacht over A. (...)’s situatie. Als verklaring stelt A. (...) dat zij geen bewijs hiervan meenam uit vrees voor detentie op de luchthaven en omdat ze vreesde dat ze verder onderzoek zouden voeren naar u (CGVS A. (...), p. 22).

Ten slotte wordt opgemerkt dat het gedrag en de handelingen van uw dochter A. (...) evenmin verenigbaar zijn met een gegronde vrees voor vervolging. In de eerste plaats valt op dat ze de door ze de veiligheidsmaatregelen die u haar geadviseerd had, namelijk zich met de taxi te verplaatsen, niet consequent volgt. Uw dochter verklaart immers dat ze op de dagen dat u nerveus was zich door de taxi liet vervoeren en als u rustiger was zich met de bus of met vrienden naar de universiteit begaf (CGVS A. (...), p. 19). Het feit dat uw dochter de ene keer wel veiligheidsmaatregelen nam en de andere keer niet, kan moeilijk worden geplaatst tegen de achtergrond van de achtervolgingen die haar in de periode oktober/november 2017 te beurt vielen en de constante telefonische bedreigingen aan uw adres die in diezelfde periode aanvang namen en waarvan sprake is in uw klacht van 27 maart 2018. Ook is haar handelingen op facebook doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging. Zo beweert A. (...) op het CGVS dat zij na het stopzetten van haar studies tot jullie vertrek uit Venezuela “alleen maar thuis bleef, altijd nerveus was en niet meer buiten kwam” (CGVS A. (...), p. 24). Echter, op Facebook postte zij op 21 april 2018 publiekelijk een innige foto van haar en haar toenmalige vriend waarop duidelijk te zien is dat zij haar vertrek naar België viert met een speciaal daarvoor gemaakte lijst waarop verschillende verwijzingen naar België staan afgebeeld. Er kan evenwel niet worden ingezien waarom uw dochter haar vertrek naar België zo publiekelijk op Facebook aankondigt – een post die overigens door iedereen kan worden bekeken – als jullie bedreigd worden door onbekenden. Hiermee geconfronteerd, zwijgt u geruime tijd alvorens u niet verder komt dan te zeggen dat er een afscheidsfeestje werd georganiseerd maar dat u niet wist dat uw dochter dit op sociale media had gepost (CGVS A. L. (...), p. 25).”

Waar in het eerste onderdeel van het enig middel wordt ingegaan op de vragen die eerste verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft gekregen met betrekking tot haar profiel op Facebook, dient te worden vastgesteld dat hierover in de bestreden beslissingen geen enkel motief is opgenomen. Dit betoog is bijgevolg niet dienstig.

Tot slot kunnen verzoeksters niet worden gevolgd waar zij in het eerste middelonderdeel aanvoeren dat uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster overduidelijk blijkt dat zij niet voldoende tijd kreeg om haar situatie grondig toe te lichten. Dit kan in elk geval niet blijken uit het feit dat eerste verzoekster werd onderbroken toen zij informatie gaf die niet relevant was in het licht van de concrete vragen die haar werden gesteld (adm. doss. eerste verzoekster, stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16, 21 en 22). In tegendeel blijkt uit de notities van haar persoonlijk onderhoud dat eerste verzoekster de gelegenheid werd gegeven om haar relaas in detail uiteen te zetten en dat haar naderhand meerdere vragen werden gesteld om een beter zicht te krijgen op de verschillende relevante aspecten daarvan (*ibid.*, p. 20-25). Verder blijkt dat eerste verzoekster aan het eind van haar persoonlijk onderhoud meermaals werd gevraagd of zij alle problemen die aanleiding hebben gegeven tot haar vertrek kon vertellen, wat zij bevestigde (*ibid.*, p. 28-29). Verzoeksters geven overigens in hun verzoekschrift niet aan welke centrale aspecten van hun verzoek in de bestreden beslissingen zouden zijn veronachtzaamd, behalve de aspecten waarop zij in het verzoekschrift zijn ingegaan maar waarover hoger werd uiteengezet waarom hun betoog geen afbreuk kan doen aan de pertinente vaststellingen en

overwegingen van de bestreden beslissingen. Het geschreven relaas dat eerste verzoekster samen met een vertaling daarvan voegt bij het verzoekschrift (stukkenbundel verzoekster, stukken 7 en 8), alsook de verduidelijkingen hierbij in het verzoekschrift (p. 3) worden dan ook louter *post factum* aangebracht. Nog daargelaten de vaststelling dat de vertaling van het geschreven relaas geen voor eensluidend verklaarde vertaling is overeenkomstig artikel 8 van het PR RvV, worden daarin geen elementen vermeld die afbreuk vermogen te doen aan de hoger weergegeven pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissingen.

Wat betreft de vrees die door derde verzoekster werd geuit in verband met haar vermoeden dat de Venezolaanse autoriteiten inmiddels verder onderzoek naar haar en haar moeder hebben gedaan en op de hoogte zijn van het feit dat zij haar vrienden medicijnen heeft bezorgd die afkomstig waren van de mensenrechtenorganisatie waarvoor zij vrijwilligerswerk verrichtte, kan worden gewezen op de volgende pertinente motieven in de derde bestreden beslissing:

"Wat uw hulp aan de opposanten betreft, kunnen zich de volgende bedenkingen worden gemaakt. In de eerste plaats is het zo dat u deze feiten geheel niet vermeldde op de DVZ, terwijl u daar wel aangaf lid te zijn geweest de organisatie Defensoría de Derechos Humanos. Bovendien werd u expliciet gevraagd of er een link was tussen uw vrijwilligerswerk voor deze organisatie en uw vrees bij terugkeer, waarop uw antwoord negatief was (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5). Wanneer het CGVS u hierop wijst tijdens het persoonlijk onderhoud, stelt u dat u niet om deze reden vreest terug te keren naar uw land maar omwille van de situatie van uw moeder. Daarnaast haalt u ter verantwoording aan dat u uw hulp aan de opposanten niet zo belangrijk vond en er u verteld werd dat u op het CGVS alles uitgebreid kon vertellen (CGVS A. (...), p. 18). Uw verklaring terzake is onvoldoende en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten. Een andere vaststelling die de geloofwaardigheid naar beneden haalt, is het gegeven dat u ongestoord uw gang kon gaan met de medicatie terwijl er in 2017 al sprake was van een algehele schaarste aan medicatie (zie landeninformatie in het administratieve dossier). U verklaart dit door te zeggen dat de mensen van de organisatie vertrouwen in u hadden en dat het controlesysteem niet waterdicht was. Er werd immers nooit gecontroleerd of de medicijnen effectief op hun bestemming aankwamen (CGVS A. (...), p. 17). In een dergelijke situatie zou echter verwacht worden dat er een veel grotere controle was om diefstal van medicatie te vermijden. In het licht van deze verklaringen is het dan ook zeer de vraag hoe de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zouden kunnen zijn van uw medeplichtigheid aan het verzorgen van oppositieleden. U maakt in ieder geval geen melding van noemenswaardige problemen ten gevolge van uw handelingen in een tijdspanne van bijna een jaar voorafgaand aan uw vertrek, te beginnen vanaf mei, juni en juli 2017. Noch hebt u specifieke indicaties dat de organisatie of de autoriteiten van uw handelingen of sympathie voor de oppositie op de hoogte waren (CGVS A. (...), p. 17). U en uw familieleden konden overigens het land probleemloos en legaal, op vertoon van uw Venezolaans paspoort, verlaten (Verklaring DVZ A. (...), punt 31; CGVS A. (...), p. 10-11). Dit wijst erop dat u noch uw moeder en andere familieleden voor uw komst naar België onder de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stonden. Daarnaast zijn er geen aanwijzingen om aan te nemen dat er een onderzoek naar u loopt omdat uw moeder naar het buitenland vertrokken is en niet naar haar functie is teruggekeerd (CGVS A. (...), p. 15-16). Zoals verderop zal blijken, kan er geen geloof worden gehecht aan de door uw moeder aangehaalde vluchtmotieven."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier van derde verzoekster, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeksters ongemoeid worden gelaten in hun verzoekschrift, door de Raad tot de zijne gemaakt.

De documenten die door verzoeksters in de loop van de administratieve procedure werden neergelegd, zijn niet van aard een ander licht te werpen op de appreciatie van hun vluchtmotieven. Over de documenten die eerste verzoekster neerlegde, wordt door de commissaris-generaal in de eerste bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

"Wat betreft de klacht die u neerlegde bij het Venezolaanse Openbaar Ministerie en de brief die u beweert te hebben verstuurd naar de voorzitter van de rechtbank J. V. (...), dient opgemerkt dat het slechts een verslag betreft van uw eigen verklaringen dewelke hierboven reeds als ongeloofwaardig bestempeld werden. De inhoud van de klacht gericht aan het Openbaar Ministerie is bovendien tegenstrijdig met uw andere verklaringen (cf. supra). De klacht die uw vriend neerlegde bij de politie bevestigt ook enkel dat hij werd bestolen. De door u voorgelegde badges en de bevestiging dat u uw verlofdagen mocht opnemen bevestigen enkel dat u tewerkgesteld was als rechter in de staat Vargas, wat in deze beslissing niet meteen ter discussie staat. Uw paspoort en dat van uw dochter N. (...) bevestigen ook enkel jullie Venezolaanse nationaliteit en identiteit, die in deze beslissing evenmin ter discussie staan. U legde tijdens het persoonlijk onderhoud ook een USB-stick neer die arresten van rechtszaken van uw hand bevatte en een foto van de dreigbrief op de deur. Deze werd niet in bewaring

genomen, maar er werd u expliciet gevraagd om de foto van de dreigbrief per e-mail te bezorgen aan het CGVS (CGVS, p. 20, 28). U gaf geen gevolg aan deze vraag zodat er met dit documenten geen rekening kan worden gehouden in de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud die door uw advocaat aan het CGVS werden overgemaakt betreffen slechts post factum verklaringen, verduidelijkingen en aanpassingen die bovenstaande vaststellingen evenmin kunnen wijzigen.”

Tweede verzoekster legt slechts een fotokopie van haar paspoort neer, daar waar haar identiteit en Venezolaanse nationaliteit *in casu* niet ter discussie staan. Derde verzoekster legt behalve niet-dienstige identiteitsdocumenten een badge neer van de mensenrechtenorganisatie waarvoor zij verklaarde als vrijwilligster te hebben gewerkt in Venezuela. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwist evenwel dat derde verzoekster als vrijwilliger voor deze organisatie heeft gewerkt. De overige documenten waaruit blijkt dat derde verzoekster zich ingeschreven heeft voor taalcursussen in België hebben slechts betrekking op haar activiteiten in België en vormen geen begin van bewijs van de door haar aangehaalde vluchtmotieven.

In het tweede onderdeel van het enig middel halen verzoeksters nog aan dat eerste verzoekster thans in Venezuela wordt vervolgd voor verraad. Haar hechtenis zou op 20 juli 2018 zijn bevolen. Ter staving van hun beweringen voegen zij een aanhoudingsbevel en een uittreksel uit het Venezolaanse strafwetboek (stukkenbundel verzoeksters, stukken 10 en 11). Wat deze documenten betreft, dient vooreerst te worden vastgesteld dat zij niet gepaard gaan met een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het PR RvV. Tevens stelt de Raad vast dat verzoeksters geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerleggen. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Middels een aanvullende nota neergelegd op 2 maart 2020 brengen verzoeksters voorts een fotokopie bij van een document waarin Venezuela volgens hen de signalering van eerste verzoekster bij Interpol vraagt, met daarop de stempel van Interpol. Middels een aanvullende nota neergelegd op 3 juni 2020 brengen verzoeksters een voor eensluidend verklaarde vertaling bij van dit document. Het weze herhaald dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend. De Raad acht het bovendien bevreemdend dat dit document vermeldt dat verzoekster “*advocate van beroep*” is, terwijl uit haar verklaringen en de door haar voorgelegde stukken blijkt dat zij in Venezuela werkzaam was als rechter. Ook dat dit document is opgesteld op 20 september 2019 en pas op 21 december 2019 door Interpol wordt bestempeld, wekt argwaan. Ten slotte betreft het hier louter verdere ontwikkelingen in een relaas waaraan geen geloof wordt gehecht om de in de bestreden beslissingen uiteengezette pertinente redenen. Zoals blijkt uit wat hoger is uiteengezet, worden deze vaststellingen door verzoeksters niet op dienstige wijze weerlegd in hun verzoekschrift. De Raad gaat dan ook niet in op de vraag van verzoeksters om verwerende partij te bevelen een verificatie te doen van de signalering van eerste verzoekster bij Interpol. Evenmin bestaat er enige gegronde aanleiding om te onderzoeken hoe een eventueel proces tegen eerste verzoekster in Venezuela zou verlopen en welke procedurele waarborgen zij in het kader van dat proces zou krijgen, zoals verzoeksters in hun verzoekschrift vragen. De verwijzing in dit verband naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) is niet dienstig, nu verzoeksters niet aantonen dat aan deze zaak gelijkaardige feiten en omstandigheden ten grondslag liggen als deze die *in casu* aan de orde zijn.

Wat betreft de link naar een internetpagina van het Venezolaanse ministerie van Justitie waarop beslissingen van eerste verzoekster zouden te vinden zijn en de afprint van een van deze beslissingen, gevoegd bij de aanvullende nota neergelegd op 3 juni 2020, stelt de Raad vast dat deze stukken niet gepaard gaan met een voor eensluidend verklaarde vertaling overeenkomstig artikel 8 van het PR RvV. Bovendien lichten verzoeksters niet toe op welke wijze deze informatie hun verklaringen over de door hen aangevoerde vervolgingsfeiten kunnen ondersteunen. De Raad benadrukt dat *in casu* niet zozeer wordt betwist dat eerste verzoekster in Venezuela als rechter werkzaam is geweest, doch wel dat zij naar aanleiding van haar werkzaamheden als rechter bedreigingen heeft ontvangen waardoor zij gedwongen werd haar land van herkomst te verlaten. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat eerste verzoekster als strafrechter bij de rechtbank van eerste aanleg niet belast is met het vervolgingsbeleid en dat er tegen haar beslissingen voor de erdoor gegriefde partij nog een beroepsmogelijkheid open staat.

Wat betreft de technische nota van eerste verzoekster die middels een aanvullende nota op 3 juni 2020 wordt bijgebracht en de daarbij gevoegde beëdigde vertaling, dient te worden gewezen op artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Uit lezing van de vertaling van voormelde technische nota blijkt niet dat eerste verzoekster hierin elementen aanbrengt die zij niet reeds in haar verzoekschrift, dan wel in de aanvullende nota neergelegd op 2 maart 2019 had kunnen aanbrengen. Gelet op voormeld artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan de aanvullende nota neergelegd op 3 juni 2020 slechts in aanmerking worden genomen in zoverre deze betrekking heeft op de hierin aangevoerde nieuwe elementen en dient zij uit de debatten te worden geweerd voor zover zij betrekking heeft op voormelde technische nota die eerste verzoekster opstelde.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève een “vluchteling” elke persoon is die uit een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. *In casu* blijkt uit de verklaringen van verzoeksters dat zij zowel over de Venezolaanse als over de Colombiaanse nationaliteit beschikken, wat noch door de commissaris-generaal, noch door de Raad betwist wordt. In zoverre enig geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeksters vrezen in geval zij zich naar Colombia zouden begeven, dient gelet op wat voorafgaat te worden besloten dat zij geen geldige reden, gebaseerd op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, aanhalen om zich niet te beroepen op de bescherming van de Venezolaanse autoriteiten. Een onderzoek van de door verzoeksters aangehaalde vrees ten aanzien van Colombia en de eventuele documenten die zij daarover bijbrengen kan niet leiden tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van hun verzoek.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeksters het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeksters geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeksters zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij hun vrees ten aanzien van de Venezolaanse autoriteiten niet aannemelijk hebben gemaakt.

In de mate dat verzoeksters zich baseren op de algemene socio-economische situatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, “*F.G. e.a. / Sweden*”, §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, “*J.K. e.a. / Sweden*”, §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “*Saadi v. Italy* ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in *F.G. v. Sweden* ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “*are not able to*

obviate the risk by providing appropriate protection" (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, "NA. / The United Kingdom", § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, "F.H. v. Sweden", § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, "H.L.R. / France", § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "Y./Rusland", § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, "Saadi/Italië", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "Mamatkulov en Askarov/Turkije", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "Muslim/Turkije", § 68).

De Raad stelt vast dat uit de informatie in de administratieve dossiers blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. In de bestreden beslissingen wordt evenwel vastgesteld dat uit verzoeksters' verklaringen over hun profiel en hun familiale/financiële situatie in Venezuela niet kan worden afgeleid dat er in hun hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling lopen. Verzoeksters betwisten deze motieven niet.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt." (eigen onderlijning)

Voor zover verzoeksters medische problemen zouden hebben, dienen zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nergens kan uit hun verklaringen evenwel blijken dat zij thans medische problemen hebben, laat staan dat hen op individuele en gerichte wijze medische verzorging wordt ontzegd.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeksters geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij in Venezuela, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoeksters tonen niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeksters *in concreto* dienen aan te tonen dat er wat hen betreft in hun land van herkomst een

reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen, bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, nu uit niets blijkt dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de *megabandas*, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019, waaraan in de bestreden beslissingen wordt gerefereerd). Hoe dan ook, er kan uit de informatie in het rechtsplegingsdossier niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters tonen dit ook niet aan.

2.3.5.4. Verzoeksters tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoeksters niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeksters in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoeksters echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN